

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 9. An D. Iosephus fuerit confirmatus in illâ gratiâ quam in utero
acceptit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

CAPUT IX.

SECTIO PRIMA.

An D. Josephus fuerit confirmatus in illâ gratiâ quam in utero accepit?

An confirmatio in gratiâ differat à perseverantiâ in illâ.

L **D**IVUM Josephum perseverasse usque ad mortem in eâ quam semel accepit gratiâ, ita ut ei datum sit desuper nunquam peccare mortaliter, & hâc ratione gratiam in utero acceptam non perdere, docuerunt S. Augustinus, lib. de Naturâ & Gratiâ, Gerson serm. de Nativit. Beatæ Virg. in Concil. Constantien. habito, & in suâ Josephinâ: noster Gratianus lib. 5. de S. Josepho, c. 5. tit. 1. Carthagena Ord. Min. tom. 3. de Arcan. l. 18. homil. Magn. & ult. §. 1. estque jam ita communis ut nullum reperias qui aperè neget: Probatür triplici argumento. Primò, ex Divi Thomæ doctrinâ 3. part. quæst. 27. art. 6. ad 1. ubi ait: *Sanctificatis in utero creditur præsinitum, ut de cætero mortaliter non peccarent.* unde Abbas Guarticus serm. 1. de S. Joanne Baptista vocat Joannis sanctitatem penè originalem, quia quam in utero accepit gratiam nunquam amisit.

II. Probatür secundò: Quia etsi non fuisset in utero sanctificatus, cum tamen pluribus sanctis in utero minimè sanctificatis id doni concessum sit, quantò ergo fortiori jure D. Josepho in Patrem Christi electo, & ob id supra illos in utero sanctificato?

III. Probatür tertio, quia etsi nulli protus Sanctorum concessum fuisset, nonne tamen D. Josepho propter eminentem illa ejus supra omnes dignitatem concedendum?

IV. Ex his, ut arbitror, satis manifestis, sequitur quod si donum perseverantiæ converteretur cum dono confirmationis in gratiâ, esset decisa quæstio proposita in argumento hujus capituli: sed cum de hâc re disceptatio sit inter Theologos Tractat. de Grat. Negotium est majoris halitus: quod frangendum est, ut quod proposuimus resolvamus: Quare sit;

NEgant aliqui, affirmant alii: Qui negant differre, fundantur in hoc quod finis doni confirmationis in gratiâ deiur Sancto seu prædestinato, ut per illam confortetur, & retineatur ne peccet mortaliter, sicque in acceptâ gratiâ indefectibiliter stet: Atqui per donum perseverantiæ datur similiter non amplius peccare mortaliter, ergo idem sunt donum confirmationis & donum perseverantiæ in gratiâ.

Qui affirmant illa dona inter se discrepare, Respondent primò, quod licet verum sit illa duo dona in hoc convenire, quod dent iustis, ut non sint deinceps peccaturi mortaliter; in multis tamen aliis discrepare, ut constabit ex dicendis Respondent secundò, quod alias omnibus prædestinatis concederetur donum confirmationis in gratiâ, quia illis datur donum perseverantiæ, sine quo non salventur: juxta illud Matthæi cap. 10. vers. 22. & cap. 24. vers. 13. *Qui autem perseveraverit usque in finem salvus erit.* At fallum est hoc consequens, quia certum est donum confirmationis in gratiâ esse singularissimum Dei beneficium paucis tantùm concessum Sanctis, iisque non nisi eximioribus, ut Beatæ Virginis, D. Joanni Baptista, & Sanctis Apostolis in die Pentecostes: Differunt, ergo inter se confirmatio & perseverantiæ. Restat videndum quomodo, seu in quo differant.

Respondet Pater Arriaga Jesuita in primam secundæ D. Thomæ, tract. de iustificat. disp. 52. sect. 5. donum confirmationis in gratiâ ita figere hominem in bono, ut non possit aliud agere quàm quod Deus præcipit, donum vero perseverantiæ, relinquere ut homo possit ei resistere juxta illud D. Prosperii lib. 2. de vocat. gentium cap. 27. *Deus ab obediendum sibi ipsum velle sic donat, ut etiam à perseverantibus illam potestatem que potest nolle non auferat: effi. e. e. tamen*

V 2

tamen

Synopsis

Magist. D. Josephi SV

tamen ut non sit restitutus, quia Deus illud ei providit, ex quo praevidit consensum secuturum: Pro hac sua sententia citat Arriaga Valentiam, Valentia D. Thomam, S. Bonaventuram, Alensem, Victoriam, Richardum, Sotum, Vegam, & alios.

VIII. Si objicias: ex hac doctrinâ confirmati non fuerunt liberi circa praecepta Dei, ergo in istorum Authorum sententiâ non meruerunt: quomodo ergo ista confirmatio erit beneficium Dei? Respondet Arriaga, rarissima esse Praecepta quae obligent sub mortali ad actum unde quaque honestum: unde etsi circa illa rarissima, non fuerint liberi, fuisse circa alia. Deinde quoad haec rarissima, rarissimè etiam contingere quod obligent pro determinato instanti: unde licet redacti ad instans in quo urssisset praeceptum non fuissent liberi, fuisse tamen in aliis casibus ratione temporis. Tandem in eo casu quo fuissent redacti ad ultimum instans pro adimplerione praecepti, cum ad summum essent obligati ad unicum gradum, operati sunt in intensiore gradu: unde licet quoad primum gradum, propter illam fixationem voluntatis, non fuissent meriti, meruerunt tamen per gradus intensioris ad quos libertatem suam extenderunt: vide Arriagam loco citato.

IX. Sed haec responsio Arriagae non placet: nam primò extenditur tantum ad praecepta affirmativa quae obligant ad actum: qui actus non est semper debitus pro determinato tempore, & potest intendi & remitti, ut aiebat Arriaga: Sed quid dicet de praeceptis negativis, quae sunt in longè majori numero? quae per non actum adimplentur, quae obligant pro semper, & quorum adimpletio, utpotè negatio non recipit majus & minus? Secundò, ex hac Arriagae responsione sequitur donum confirmationis non esse tantum quantum hactenus omnes arbitrati sunt, imò nullum. Nam si rarissima est, ut ait Arriaga, obligatio sub mortali, rarissima quoque est transgressio mortalis, consequenter rarissimè serviet istud donum, quod datur tantum ut vitetur casus in peccatum mortale: Quando autem serviet in istis rarissimis casibus,

cum tunc confirmatus non agat cum libertate, nihil facit ad laudem vel meritum ejus quod tamen posset augere, si operaretur cum auxilio alterius gratiae quàm confirmationis. Tertio, tandem licet daremus Patri Arriaga pro praeceptis affirmativis, pro quibus solum servit haec ipsius responsio, rarissima esse illius generis praecepta quae obligent sub mortali, (in quo tamen censo illum non rectè loqui) quod rarissimè contingat illa obligare pro instanti aliquo determinato: in illis tamen circumstantiis in quibus illa urgebunt (quod saepe occurrere potest) quid dicemus? Certè cum in doctrinâ P. Arriagae non fuerit in potestate confirmati in gratiâ, illa praecepta non implere, nihil tunc meruit, quale ergò erit istud Dei donum Confirmationis in gratiâ?

Nec valet si replices quod Arriaga tertio loco, mereri scilicet ex gradu intensiori, ad quem se liberè extendunt: Nam si, ut vult P. Arriaga, gratia illa, seu auxilium Confirmationis, non relinquat in confirmatis libertatem ad non agendum, certè cum illa gratia uti agens necessarium determinat confirmati voluntatem ad unum, necessariò agit secundum totam suam entitatem: & sic non est tunc potestas in voluntate ad illum gradum intensioris ultra vel infra illum qui est ex ipsa entitate & virtute gratiae confirmationis.

Denique etiam si omnia concederemus Patri Arriagae, sequeretur ex ejus doctrinâ quod donum Confirmationis in gratiâ, esset longè minus dono Perseverantiae, quod nemo concedet. Probatur sequela, nam cum dono perseverantiae remouentur justi à peccato ut in illud non cadant, sicque in justitiâ stent, sicut cum dono confirmationis, & insuper cum dono perseverantiae in omnibus sine dubio mererentur, meritò tamen privati in tot casibus cum dono confirmationis in gratiâ. Et omnia ex doctrinâ Arriagae ut patet.

Alii volunt impeccabilitatem quae reperitur in confirmatis in gratiâ provenire partim ab intrinseco, partim ab extrinseco: Ab intrinseco scilicet, ab uberiore

uberiore aliquâ gratiâ & præpotenti aliquo auxilio, quo confirmatus ita inclinatur in bonum ut ab illo non possit de facili deflecti: per quod tamen non ita retrahitur à malo ipsi opposito, ut absolute non possit peccare. Ab extrinseco verò, scilicet protectione singulari & custodia Divinâ submovente occasiones & impediende tentationes, præcipue vehementes, in quibus succumbere posset. Ita Didacus Alvarez lib. 10. de Auxiliis disp. 104. & alii: Ex quo consequenter infert post probatam conclusionem quartam, differentiam inter donum confirmationis & perseverantiæ in gratia, in hoc consistere, quod donum confirmationis duo supradicta complectatur: donum verò perseverantiæ ultimum tantum, ut proinde differant inter se sicut excedens & excessum.

XIII. Sed nec hæc doctrina placet, primò quia falsum est illos quibus Deus cedit donum secundum quod est perseverantiæ, nullis unquam opponi tentationibus vel occasionibus gravioribus; nisi addat Alvarez in quibus Deus prævidit fore, ut succumberent si illis exponerentur: quod non facile dicet, ne cogatur admittere scientiam mediam: ergo donum perseverantiæ non consistit in illo extrinseco, quandoquidem plures etiam uberiores gratias afferat quibus graviores illas tentationes, (quibus quandoque opponuntur) superent.

XIV. Hæc doctrina est ipsissima D. Augustini lib. de Corrept. & Grat. cap. 12. ubi sic Sanctus Doctor. *Si in tantâ infirmitate vite hujus, in quâ tamen infirmitate propter elationem reprimendam, perfici virtutem oportebat, ipsis relinqueretur voluntas sua, ut in auxilio Dei, sine quo perseverare non possunt, manerent si vellent, nec Deus in eis operaretur ut vellent; inter tot & tantas tentationes infirmitate suâ voluntas ipsa succumberet, & idèò perseverare non possent, quia deficientes infirmitate, non vellent.*

XV. Secundò, quia nimis absurdum est, & à ratione alienum quod si in confirmatis in gratia requiratur, ut removeantur ab extrinseco tentationes & occasiones peccati graviores, requirantur abhuc ab intrinseco uberiores gra-

tia & auxilia fortiora ut stent in eâ gratiâ in quâ dicuntur confirmati: quinam enim erunt illi qui in gravioribus tentationibus & peccati occasionibus stabunt, si confirmati in gratia eis objecti casuri sint ut propterea illis exponi non debeant?

SECTIO II.

Vera utriusque doni Confirmationis in gratiâ & Perseverantiæ in illâ differentia.

Nota primò ex D. Thoma lib. 3. **XVI.** Contra gentes cap. 155. quod illud quod naturâ suâ est variabile, ad hoc quod figuratur in uno, indiget auxilio alicujus moventis immobilis: sed liberum arbitrium etiam hominis existentis in gratia habituali, adhuc manet variabile & flexibile à bono in malum, ergo ad hoc quod figuratur in bono, & stet in illo usque in finem, indiget speciali Dei auxilio, quod est Confirmatio in gratia.

Nota secundò, per istud autem auxilium Dei speciale quo figuratur voluntas in bono, non ita debet figi in eo, ut dei ei necessariò stare necessitate antecedente: sic enim non esset confirmatio potentiæ liberæ, sed ipsius everfio: sed oportet quod gratia illa, seu speciale auxilium illud per quod confirmatur, ex vi suâ ita statuatur in bono, ut non adimat libertatem: ita verò relinquat libertatem, ut talem tribuat firmitatem, quod nihil illam inflectet ad malum.

Nota tertio ex D. Augustino lib. de **XVIII.** Dono Persever. cap. 6. & communi Theologorum doctrinâ, donum perseverantiæ nullatenus posse interrumpi per peccatum mortale, licet admittat secum veniale. Ratio est, quia eo ipso quo quis peccat mortaliter, deflectit à bono incepto, & sic non perseverat: implicat ergò quod donum perseverantiæ per peccatum mortale interrumpatur.

Nec obstat quod prædestinati multi **XIX.** sæpè cadant à gratia, sæpè resurgant, qui tandem moriuntur in gratia, ac consequenter cum perseverantiâ. Non

ynopsis

agnaliu
D.
Josephu
SV
an

enim indè ſequitur perfeverantiam poſſe interrumpi: quia horum perfeverantia non ſumit initium ab illa gratia quam primò acceperunt, vel ad quam in ſua converſione reſurrexerunt, quæ fuit interrupta: ſed ab illà à quâ non ampliùs ceciderunt, & in quâ finaliter deceſſerunt. Undè quod alii in gratia quam vel in utero, vel in Baptiſmo acceperunt perfeverarint, ita ut nunquam peccarint mortaliter: Alii verò in ea quam in prima converſione ſua: Alii denique in illa quam poſt plures lapſus & plures reſurrectiones, v. c. circa finem vitæ acceperunt, quæ connectitur cum gratia conſummata, id eſt gloria, quæ durabit in æternum, perfeverantia eadem eſt eſſentialiter, & differt tantùm accidentaliter ſecundùm magis & minus.

XX. Nota quartò, quod gratia perfeverantiæ ſit in interruptibilis, id non ſemper provenire ab intrinſecis viribus ipſius gratiæ, ſed plerumque ab extrinſeca etiam Dei providentia ſpeciali, per quam modò removenitur à prædeſtinato tentationes & occaſiones peccandi gravioreſ, in quibus ſuccubuiſſet ſi illis expoſitus fuiſſet: Vel certè ipſemet remouetur ab illis per mortem acceleratam: hinc illud Sapient. cap. 4. *Raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius: Fascinatio enim nugacitatis obſcurat bona, & inconſtantia concupiſcentiæ tranſvertit ſenſum ſine malitia.*

XXI. Nec facit contra quod habet Sac. Concil. Trid. ſeſſ. 6. can. 12. dicens: *Si quis dixerit juſtificatum ſine ſpeciali Dei auxilio in accepta juſtitia perfeverare poſſe anathema ſit.* Nam & remotio tentationum & occaſionum peccati graviorum à prædeſtinato, in quibus ſuccubuiſſet ſi illis fuiſſet expoſitus, & ſubſtractio prædeſtinati ab illis per mortem immaturam, antequam malitia mutaret intellectum ejus, aut fictio deciperet animam illius ut perverteretur, quod eveniſſet ſi diutius vivere permiſſus fuiſſet, ſingularis eſt Dei favor, & numeratur inter ſpecialia Dei auxilia, quia nec dantur omnibus juſtificatis, nec huic dare tenebatur, ſed ei à Deo datum fuit ex ſingulari ejus in ipſum benevolentia. His poſitis.

Dico, magna eſt inter utrumque^{XXII} donum confirmationis & perfeverantiæ in gratiâ differentia, licet enim videantur convenire in notando tertio, quod ſcilicet donum perfeverantiæ ſigat juſtum in bono, ut ipſius juſtitia per peccatum mortale interrumpi non poſſit, uti nec confirmati in gratiâ: Differunt tamen quàm maximè inter ſe utraque iſta gratia, quia non eſt neceſſe juſtum cum dono confirmationis rapi ne malitia mutet intellectum ejus, aut ab illo averti tentationes gravioreſ, aut occaſiones peccandi majoreſ, ne illis expoſitus cadat, ut diximus notando quarto de juſto cum ſolo dono perfeverantiæ, cum ſupponatur in gratiâ confirmatus, quin eſt contra majoribus & vehementioribus objiendus, ut confirmatus & ſtabilis in gratia accepta appareat. Quemadmodum enim columna vel pyramis, verbi gratiâ, non dicitur firma & ſolidata, quæ vento vel impulſui etiam utcumque gravi reſiſtit, ſed quæ vehementioribus, adeò ut à nullo diſjici poſſit, ita non ſolum ille in gratia dicendus confirmatus, qui ut ſtet vehementioribus eſt ſubducendus tentationibus, aut occaſionibus, ſed ille cui datum eſt in quibuſvis perſtare, & contra quem etiam fortiſſimæ quæque vires ſuas experiri poſſent.

Quare breviter dico & concludo donum confirmationis conſiſtere in gratiâ^{XXIII} ſpecialiſſima quam Deus confirmato confert ex ſingulari benevolentia ita commenſuratâ ad libertatem & omnes occaſiones, ut cum illâ confirmatus ſit liberè, immobiliter tamen & invictè reſtiturus. In quo diſtinguitur à dono perfeverantiæ quæ id non habet ex ſe & ab intrinſeco, ſed indiget haſ tentationes ab illo removeri, vel ipſe ab illis ſubtrahi.

Probat hęc doctrina efficaciffimè^{XXIV} ex loco citato Sapientia cap. 4. *Iuſtus ſi morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit, & vivens inter peccatoreſ tranſlatus eſt, raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius: fascinatio enim nugacitatis obſcurat bona, & inconſtantia concupiſcentiæ tranſvertit ſenſum ſine malitia.* Ubi vides juſtum hunc rapi antequam malitia mutaret intellectum ejus, aut fictio de-

piſſet

pisset animam illius, ac sic habuisse donum perseverantiae, non fuisse verò confirmatum in gratia, quandoquidem futurum erat ut fascinatio nugacitatis obscurans bona, & inconstantia concupiscentiae tranvertens sensum sine malitia, mutaret intellectum ejus, & deciperet animam illius. Igitur donum perseverantiae est omnium praedestinatorum & salvandorum, donum confirmationis in gratia est valde paucorum.

SECTIO III.

Divus Josephus fuit in illa gratia quam in utero accepit, & quam ex utero attulit, confirmatus.

XXV. **M** Irè Seneca perfidiam Alexandri Magni, qui Callisthenem virum probum & sine noxâ ullâ interfecerat, infectatur: mirè sceleris istius magnitudinem aperit lib. 6. quaest. natural. cap. 23. ubi sic ille in hac causâ. *Hoc est Alexandri crimen aeternum, quod nulla virtus, nulla Bellorum felicitas redimet: Nam quoties quis dixerit occidit Persarum multa millia, opponetur & Callisthenem. Quoties dictum erit occidit Darium penes quem tunc magnum erat Regnum, opponetur & Callisthenem: Quoties dictum erit omnia Oceano tenuis vicit, ipsum quoque tentavit novis classibus, & Imperium ex angulo Thracia usque ad Orientis terminos protulit: dicitur sed & Callisthenem occidit: Omnia licet antiqua Ducum, Regumq. exempla transferit, ex his quae fecit, nihil tam magnum erit, quam scelus occisi Callisthenis.* Hæc Seneca contra Alexandrum & Magnalia Alexandri.

XXVI. Tam atrum est nigri alicujus sceleris atramentum, tantus ejus nævus, teste etiam infideli illo ex solo naturæ lumine judicante Philosopho, ut unicui plus nocere possit homini, plus eum obscurare valeat quam præclara quævis facinora prodesse vel illustrare. Quare & hoc etiam infidelis istius opinamento adducor, ut arcem ab electo in Patrem Jesu Magno Josepho omne

peccatum, maximè verò grave & mortale per totam ejus vitam.

In hoc etiam conspirant illi qui asserunt (quibus ego me adjungo) ipsum fuisse in illâ gratiâ quam in utero accepit, & quam ex utero attulit, confirmatum: ita Joannes Gerson ferm. de Nativ. Beatæ Virginis habitò in Concil. Constant. & in suâ Josephinâ, noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Josepho cap. 5. tit. 1. Carthagena tom. 3. de Arcan. lib. 18. homil. magn. & ult. §. 1. Est hodie communis & ab omnibus recepta, videturque sequi ex ipsius sanctificatione in utero: ut quid enim sanctificatio præter ordinem usitatum, & tam singulariter anticipata, nisi ut firmiori potentiorique manu fundata, id est Dei per se immediatè illam operantis, perfectior illa ac solidior per omnia assurgeret?

Et certè cum non solum sanctificatis in utero id doni concessum sit, ut patet in Joanne Baptistâ, & ex doctrinâ D. Thomæ 3. part. quaest. 27. art. 6. ad 1. ubi ait: *Sanctificatis in utero creditur præstitum ut de cætero mortaliter non peccarent, divinâ eos protegente gratiâ, sed etiam aliis ut de Sanctis Apostolis à recepto in die solemnî Pentecostes Spiritu Sancto docent communiter Theologi; quis illud D. Josepho tam eximie præ illis electo, tam singulariter præ illis inaugurato denegare poterit?*

Probatur secundò, quia certum est stetit in gratiâ usque ad mortem: & abundè constat mortem ejus non fuisse immaturam, & ipsum tantis tentationibus expositum quales nullæ fortè similes, in quibus tamen non tantùm invictus persistit, sed etiam virtutes plures in summo exercuit, ut patebit ex dicendis postea, ergo, &c.

Objicies, gratia justitiæ originalis est major gratiâ sanctificationis in utero. Sed gratia justitiæ originalis non advexit secum donum confirmationis in gratiâ, ut patet in Adamo & Evâ, qui fuerunt creati in gratiâ & justitiâ originali, qui tamen ab eâ ceciderunt: ergo nec gratia sanctificationis in utero illud donum advehet: Respondeo negando majorem, si agatur de vi & virtute utriusque

ynopsis

magaliu
D.
Josephu
SV
an

utriusque gratiæ: etsi enim originalis esset cum exclusione omnis peccati, gratia tamen sanctificationis in utero operatur in naturâ lapsâ quod non potuit originalis in integrâ: sanat enim illa à peccato, à quo hæc non præservavit: quid mirum ergo si illa statuat in bono quod hæc non potuit? Porro gratia sanctificationis in utero uberior fuit illâ gratiâ originali Adæ, quia fuit ex meritis Christi infinitis non hæc: nam in Doctrinâ D. Thomæ & sequacium ejus, hæc Adamo destinata fuit ante decretum Incarnationis mysterium: si enim Adam non peccasset, inquit D. Thomas, Christus non venisset.

XXXI. Confirmabitur amplius hæc sententia ex dicendis Capite sequenti.

CAPUT X.

Per eandem gratiam fuit Divus Josephus etiam contra venialia confirmatus.

I. **D**ico ergo non tantum per illud donum confirmationis in gratiâ, id assecutus est D. Josephus quod alii confirmati, ut scilicet nunquam abinde peccaverit mortaliter; sed præterea, quandoquidem eo excellentior est per omnia accepit gratiam, quo præ cæteris ad altiorum gradum & ordinem ascendit: probabilissimum censeo cum aliis quam plurimis, fuisse in sanctitate tunc ei divina manu immediatè & largissimè infusâ, ita firmatum & fixum, ut nemo, (si solam ipsius sponsam exceperis) sic fuerit ut ille: atque adeo nec etiam ad veniale unquam deflexisse, ut hoc credam adducor. Primò, ex eo quod idem docent de D. Joanne Baptista Ven. Beda homil. de illius decollatione, Galatinus lib. 7. cap. 9. & alii tam multi ut Abulensis in cap. 14. Matthæi quæst. 40. dicat id communiter credi; cui opinioni concinit Ecclesia columna veritatis, in his verbis:

*Antra deserti teneris sub annis
Civium turmas fugiens petisti,
Ne levi saltem maculare vitam
Famine posses.*

Si enim hoc de Divo Joanne Baptista

communiter creditur, cur non idem & à fortiori credatur de D. Josepho, uti de vero Christi Domini Patre?

Et certè licet hoc privilegium non fuisset D. Joanni Baptistæ concessum, adhuc tamen Sanctissimo Josepho non esset denegandum. *Ea enim*, ut ait Textus in l. finali de probationibus, *que veniunt ex bona conjectura, verasse dicuntur.* At Patrem Jesu verum, hoc dono donatum fuisse bona conjectura est, ergo res vera.

Tertiò, idem probatur ex illo Concilio Trident. (sess. 6. canon. 23. *Si quis dixerit hominem justificatum posse totâ vitâ suâ omnia peccata, etiam venialia vitare nisi ex speciali Dei privilegio, quemadmodum de Beatâ Virgine tenet Ecclesia, Anathema sit.* Pro cujus intelligentia,

Nota, non tantum intelligit Concilium ut vitentur peccata venialia totâ vitâ requiri speciale auxilium gratiæ, prout contra distinguitur ab auxilio tam reprobis quam electis communi, quo sensu donum perseverantiæ dicitur ab eodem Concilio Canon. præcedenti citato hic cap. 9. sect. 2. num. 27. auxilium speciale: sed intelligit tale ut nec ipsis prædestinatis communiter concedatur, quale fuit concessum Beatæ Virgini: & ideo Concilium non vocat illud auxilium quo illa vitantur *speciale Dei auxilium*, quemadmodum Canone præcedenti vocavit donum perseverantiæ, sed vocat illud *speciale Dei privilegium*.

Dico ergo ex Concilio, prout sine illo *speciali Dei privilegio* non possunt omnia peccata venialia totâ vitâ vitari, ita cum illo possunt, ut patet: Cum ergo cæteris prædestinatis *speciale auxilium* istud concedamus, cur hoc speciale Dei privilegium Divo Josepho adeo supra illos omnes ratione eminentissimæ suæ dignitatis evectò denegaremus.

Probatur quartò, cum aliis innumeris Sanctis datum sit rarissimè venialiter peccare, immò verò D. Augustinus lib. 2. de Peccat. merit. cap. 6. doceat non esse obsistendum eis qui affirmant esse posse hominem in hac vita sine peccato, intellige (ut sanè intelligas) cum limitatione Concilii